

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania "A." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.  
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.  
z udziałem zainteresowanego K. M.  
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 21 lutego 2018 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 21 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego  
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Decyzją z 6 lutego 2014 r., nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. (organ rentowy) stwierdził, że K. M. (ubezpieczony) jako osoba wykonująca u płatnika składek A. Sp. z o.o. w S. (płatnik składek) pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której mają zastosowania odpowiednio przepisy o zleceniu, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu w okresie od 1 do 2 września 2011 r. W decyzji określono także podstawę wymiaru składek na te ubezpieczenia w kolejnych miesiącach od lipca 2011 r. do października 2011 r.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł płatnik składek.

Wyrokiem z 21 stycznia 2016 r., VI U (...) Sąd Okręgowy w S. zmienił decyzję organu rentowego i ustalił, że ubezpieczony nie podlega obowiązkowo polskim ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy na rzecz płatnika składek. W wyniku apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 21 lutego 2017 r., III AUa (...) zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie płatnika składek, obciążając go kosztami postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł płatnik składek, zaskarżając go w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania płatnik składek podniósł, że Sąd Apelacyjny naruszył przepisy art. 11 ust. 1 i ust. 3 lit. a oraz art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE L 2004, Nr 166, s. 1, dalej jako rozporządzenie 883/2004) przez błędną wykładnię zwłaszcza art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004, co doprowadziło do błędnego zastosowania normy wynikającej z tego przepisu, jako podstawy wyrokowania w niniejszej sprawie. Zaskarżone orzeczenie prowadzi tym samym do błędnego stosowania przez organy krajowe – Sąd Apelacyjny w (...) i organ rentowy – prawa wspólnotowego, co prowadzi do naruszenia swobodnego przepływu osób i usług. Płatnik składek wniósł o skierowanie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) pytania prawnego dotyczącego charakteru prawnego normy wyrażonej w art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004 w relacji do art. 11 ust. 1 tego rozporządzenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną płatnika składek organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ dla Sądu Najwyższego oczywistym jest, że powołane w jej treści przepisy prawa unijnego zostały prawidłowo zinterpretowane i zastosowane przez Sąd drugiej instancji. W stanie faktycznym sprawy nie zachodzi nie tylko potrzeba weryfikacji poprawności rozumowania Sądu drugiej instancji, ale także zbędne jest wystąpienie z pytaniem prejudycjalnym do TSUE.

Wbrew wywodom wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma żadnych wątpliwości w kwestii relacji między art. 12 ust. 1 i art. 11 ust. 1 rozporządzenia 883/2004. Nieprawidłowo podnosi płatnik składek, że z art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004 wynika przywilej umożliwiający pracodawcy delegującemu wybór czy pracownik oddelegowany będzie podlegał nadal ustawodawstwu właściwemu państwa członkowskiego, w którym pracodawca ten normalnie prowadzi swoją działalność, czy też ustawodawstwu państwa wykonywania pracy. Art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004 wprowadza wyjątek od ogólnej zasady z art. 11 tego rozporządzenia, przewidującej podleganie pracownika ubezpieczeniom w państwie, w którym praca jest faktycznie świadczona, i kategorycznie stwierdza, że osoba objęta jego zakresem zastosowania „nadal podlega” ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym delegujący go pracodawca prowadzi normalnie swoją działalność pod warunkiem, że czas oddelegowania nie przekracza 24 miesięcy, a osoba oddelegowana nie została wysłana celem zastąpienia innej osoby. O zastosowaniu art. 12 ust. 1 rozporządzenia 883/2004 decyduje zatem samo podleganie ustawodawstwu państwa, przy czym wystarczy podleganie temu ustawodawstwu z jakiegokolwiek tytułu ubezpieczeniowego na miesiąc przed oddelegowaniem. Natomiast w piśmiennictwie przywołanym w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje się, że rzeczywistą wątpliwością na tle wykładni przepisów powołanych w skardze jest kwestia, czy warunek podlegania ustawodawstwu państwa członkowskiego spełniony jest jedynie w przypadku podlegania systemowi ubezpieczeń społecznych tego państwa (co ustalono w niniejszej sprawie), czy też także ustawodawstwu składającemu się na system zabezpieczenia społecznego, w szczególności zaś w odniesieniu do ubezpieczenia zdrowotnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2018 r., II UK 650/16).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

r.g.